

" মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে এতিয়া শান্তিধাম আৰু সুখধামলৈ যাবৰ বাবে আলম্বন পাইছা , তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰি - কৰি পাবন হৈ , কৰ্মাভীত হৈ নিজৰ শান্তিধামলৈ গুছি যাবাগৈ ”

প্ৰশ্ন: পিতাৰ মৰম - চেনেহ কোনসকল সন্তানে পায় ? পিতাক কেনেকৈ প্ৰত্যক্ষ কৰাবা ?

উত্তৰ: যিসকল সন্তান বিশ্বাসী, সেৱাধাৰী আৰু বহুত মিঠা হয়, কেতিয়াও কাকো দুখ নিদিয়ে তেনেকুৱা সন্তানে পিতাৰ মৰম-চেনেহ লাভ কৰে। যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ পৰস্পৰ বহুত প্ৰেম থাকিব, কেতিয়াও ভুল নহ'ব, মুখেৰে দুখ দিয়া বচন উদ্ভাষিত নহ'ব, সদায় ভাতৃস্বৰ আত্মিক স্নেহ থাকিব তেতিয়া পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব পাৰিবা।

গীত: মোক আলম্বন দিওঁতা (মুজকো চাহাৰা দেনে বালে)

ওঁম শান্তি।গীতটি সন্তানসকলেতো বহুত বাৰ শুনিছে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে আবাগমনত (অহা-যোৱাৰ চক্ৰ) আমি কিমান দিগব্ৰান্ত হ'লো। ড্ৰামাৰ প্লেন অনুসৰি এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা ল'লো। সুখধামত আপোনাআপুনি এটা শৰীৰ এৰিছিলো অন্য এটা লৈছিলো - আনন্দৰে। এতিয়া পিতাই আনন্দৰে শৰীৰ ত্যাগ কৰিবলৈ বুজাই আছে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে আমি আত্মাসকল পৰমধামৰ পৰা আহিছো, আমি আত্মাসকলে ইয়াত আহি ভূমিকা পালন কৰো। প্ৰথমতে আত্মাৰ নিশ্চয় হোৱা উচিত যে আমি আত্মা অবিনাশী হওঁ। সন্তানসকলক বুজাৱা হৈছে যে সহায় কৰোতা এজন পিতাহে। পিতাক স্মৰণ কৰিলে বহুত আনন্দ পোৱা যায়। এয়া বহুত বুজিবলগীয়া কথা। প্ৰথমতে সকলোৱে শান্তিধামত থাকে তাৰপিছত প্ৰথমতে সুখধামলৈ আহে। পিতাই তোমালোকক আলম্বন দিয়ে। সন্তানসকল তোমালোকৰ শান্তিধাম, সুখধাম সমাগত। এইটোতো নিশ্চয় আছে যে মই আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লওঁ। আগতীয়াকৈয়ে অবিনাশী ভূমিকা প্ৰাপ্ত হৈ আছে। তোমালোকে এয়া ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। পিতাই সন্তানসকলৰ সৈতেহে কথা পাতে কিয়নো এইবোৰ কথা তোমালোকৰ বাহিৰে আৰু অন্য কোনোৱে নাজানে। এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগতেই পুৰুষোত্তম কৰি তুলিবলৈ পিতাই মাৰ্গ-দৰ্শন কৰায়। আত্মাৰ কোনো ভয় থাকিব নালাগে। আমিহে বহুত উচ্চ পদ পাওঁ। তোমালোকে সকলো জন্মৰ বিষয়ে জানি গৈছা। এয়া হৈছে অস্তিম জন্ম। আত্মাই বুজি পায় যে আমি শান্তিধাম, সুখধামলৈ যোৱাৰ কাৰণে আলম্বন পাইছো, গতিকে আনন্দৰে যোৱা উচিত। কিন্তু এতিয়া এই জ্ঞান পোৱা গৈছে যে আত্মা পতিত হৈ গৈছে, আত্মাৰ পাখি ভাঙি গৈছে। মায়াই পাখি ভাঙি দিয়ে সেয়েহে উভতি যাব নোৱাৰে। পাবন নিশ্চয় হ'ব লাগিব। তাৰ (পৰমধাম) পৰাতো তলত আহি গ'লা কিন্তু এতিয়া নিজে-নিজে উভতি যাব নোৱাৰা, সকলোৱে ভূমিকা পালন কৰিবলৈ লাগিব। তোমালোকেও এনেকৈ ভাবিব লাগে, আমি বহুত উচ্চ কূলৰ হওঁ। এতিয়া পুনৰ আমি উচ্চ কূলৰ ৰাজ্য ভাগ্য লাভ কৰো। তেনেহ'লে আমি এই শৰীৰটো কি কৰিম। আমিহে নতুন শৰীৰ তাত (সত্যযুগত) পামগৈ। এনেকৈ নিজৰ সৈতে কথা পাতা। পিতাই নিজৰো পৰিচয় দিছে, ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্যও বুজায় যে আত্মায়ে সতোপ্ৰধান-সতো-ৰজো-তমোত আহে। এতিয়া পুনৰ আত্মা-অভিমানী হ'ব লাগে। আত্মাহে পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। পিতাই কৈছে – বচ কেৱল মোক এজনকে স্মৰণ কৰা আৰু অন্য কাকোৱে স্মৰণ নকৰিবা। ধন-সম্পত্তি, ঘৰ, সন্তান আদিলৈ বুদ্ধি গ'লে কৰ্মাভীত অৱস্থা পাব নোৱাৰিবা। তাৰ পিছত পদ কম হৈ যাব আৰু শাস্তিও খাবলগীয়া হ'ব। এতিয়া আমি আত্মাসকল উভতি যামগৈ। পাবন হৈ উভতিব লাগিব। পিতাই পাবন কৰি তুলিবলৈ আহিছে গতিকে আমি আনন্দৰে কিয়নো পিতাক স্মৰণ নকৰিম যাৰ দ্বাৰা আমাৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। নিজে স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া অন্যক ক'লেও তীৰ লাগিব। ইয়াকে বিচাৰ সাগৰ মন্থন বুলি কোৱা হয়। ৰাতিপুৱা সময়ত বিচাৰ সাগৰ মন্থন ভাল হয় কিয়নো বুদ্ধি ভালে থাকে, সতেজ হৈ থাকে। ভক্তিও সেই সময়তেই কৰে। গীত আছে - হে মন, পুৱাৰ সময়ত ৰামক স্মৰণ কৰা... ভক্তি মাৰ্গতো কেৱল গাইছিল। এতিয়া পিতাৰ আশুত যে ৰাতিপুৱাই উঠি মোক স্মৰণ কৰা। সত্যযুগতো ৰামক স্মৰণ নকৰে। এয়া সকলো ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। পিতাই আহি জ্ঞান আৰু ভক্তিৰ ৰহস্য বুজায়। প্ৰথমতে তোমালোকে নাজানিছিলো সেইবাবে পাখৰ বুদ্ধি বুলি কোৱা হৈছিল। সত্যযুগত এনেকৈ কোৱা নহ'ব। এই সময়তে কোৱা হয় ঈশ্বৰে তোমাৰ বুদ্ধিক ভাল কৰক। ইয়াৰ গায়ন ভক্তি মাৰ্গত চলে। গতিকে পিতাই সন্তানসকলক বহুত মৰমেৰে বুজায় যে সন্তানসকল, তোমালোকে মোক বেহদৰ পিতাক পাহৰি গৈছা। তোমালোকক আধাকল্পৰ বাবে ময়েই বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিছিলো। তোমালোকক বেহদৰ সন্ত্যাস ময়েই কৰাইছিলো, ময়েই কৈছিলো যে এই গোটেই পুৰনি দুনিয়া সমাধিস্থ হ'ব। যি শেষ হৈ যাব তাক তোমালোকে কিয় স্মৰণ কৰা। মোক তোমালোকে আহ্বানেই কৰা যে বাবা আমাক পতিত দুনিয়াৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি পাবন দুনিয়ালৈ লৈ যোৱা। পতিত দুনিয়াত কোটি-

কোটি মনুষ্য আছে। পাবন দুনিয়াত বহুত কম সংখ্যক থাকে। গতিকে কালৰো কাল মহাকালক আহ্বান কৰা নহয় জানো। ভক্তই ভগৱানক আহ্বান কৰে যে আহি ভক্তিৰ ফল দিয়া। আমি বহুত ঠেকা খাইছো। আধাকল্পৰ অভ্যাস হৈ গৈছে সেইবাবে সেয়া এৰিবলৈ কঠিন লাগে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে নিজৰ কৰ্মাভীত অৱস্থা পায় - কল্পৰ আগৰ দৰেই, তাৰ পিছত বিনাশ হৈ যাব। এতিয়াতো থাকিবলৈকে ঠাই নাই। শস্য নাই, ক'ৰ পৰা খাব। আমেৰিকাতো কয় কোটি-কোটি মনুষ্য ভোকত মৰিব। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগতো হ'বই। যুদ্ধ লাগিলে খাদ্য কৰপৰা আহিব। যুদ্ধও অতি ভয়ানক হয়। যিবোৰ বস্তু তেওঁলোকৰ ওচৰত তৈয়াৰ হৈ আছে সেই সকলোবোৰ উলিয়াব। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগেও সহায় কৰিব। তাৰ আগতেই কৰ্মাভীত অৱস্থা গঢ়ি তুলিব লাগে। শ্যাম বৰণৰ পৰা বগা হ'ব লাগিব। কাম চিতাত বহি শ্যাম বৰণীয়া হৈ গৈছা। এতিয়া পিতাই সুন্দৰ কৰি তোলে। আত্মাসকলৰ নিবাস স্থানতো এখনেই নহয় জানো। ইয়াত আহি ভূমিকা পালন কৰা। ৰাম ৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্যক অতিক্ৰম কৰা।

এতিয়া পিতাই শুনাইছে - পুৰণি দুনিয়াৰ অন্ত, মই অন্ততেই আহো। যেতিয়া সন্তানসকলে আহ্বান কৰে। পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ নিশ্চয় হ'ব। গোৱাও হয় - মিৰুৱা মৌত..... কিন্তু পিতাৰ শ্ৰীমতত নচলিলে সেই আনন্দ নাথাকিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি এই শৰীৰ এৰি অমৰপুৰীলৈ যাব লাগিব। তোমালোকৰ নামেই হৈছে শক্তিদল, শিৱ শক্তি। আকৌ তোমালোক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হোৱা। শিৱৰেইতো সন্তান, আকৌ ভাই-ভনী হোৱা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই ৰচনা ৰচা হয়। ব্ৰহ্মাক গ্ৰেট-গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ (সন্মানীয় ক'কা দেউতা) বুলি কয়। গতিকে পিতাই আত্মাসকলক বহি বুজায়। আত্মায়ে শৰীৰ দ্বাৰা সকলো কৰে। আত্মাৰ শৰীৰক মাৰে। গতিকে আত্মাই ক'ব মই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা অমুক আত্মাৰ শৰীৰক মাৰিলো। সন্তানে পত্ৰত লিখে - মই আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা এইটো ভুল কৰিলো। পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয় নহয় জানো। ইয়াৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। পুৰুষৰ কাৰণে বহুত সহজ। মুম্বাইত ৰাতিপুৱাই কিমানে ঘূৰিব-ফুৰিব যায়, তোমালোকেতো একান্তত বহি বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। বাবাৰ মহিমা কৰি থাকা। বাবা আপোনাৰ চমৎকাৰ। দেহধাৰীৰ মহিমা গোৱা নহয়। বিদেহী হৈছে উচ্চৰো উচ্চ ভগৱান, তেওঁ কেতিয়াও নিজৰ শৰীৰ নলয়। নিজে কয় মই সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। এওঁ (ব্ৰহ্মা বাবা) নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানে। তোমালোকেও নাজানিছিল। এতিয়া এওঁ মোৰ দ্বাৰা জানিছে গতিকে তোমালোকেও জানি গৈছা। গতিকে এয়াও অভ্যাস। পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক বহুত আনন্দিত হ'বা। যেতিয়া নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিবা তেতিয়া আত্মাকে চাই থাকিবা। তেতিয়া বিকাৰৰ কোনো কথাই নাথাকিব। পিতাই কয় অশৰীৰী হোৱা। তেন্তে আকৌ কু-চিন্তন চলেই বা কিয়। শৰীৰক চালেই অধোগতি হয়। আত্মাকহে চাব লাগে। মই আত্মা হওঁ, মই এয়া ভূমিকা পালন কৰিছো। এতিয়া পিতাই কয় অশৰীৰী হোৱা। মোক স্মৰণ কৰিলে পাপ খণ্ডিত হৈ যাব আৰু স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিলে উপাৰ্জন জমা হ'ব। ৰাতিপুৱাৰ সময় বহুত ভাল। কেৱল বাবাৰ বাহিৰে আৰু অন্য কাকোৱে নাচাবা। বাকী এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছে লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। মনমনাভব, মধ্যাজি ভব - ইয়াৰ অৰ্থ কোনোৱে নাজানে।

তোমালোকে বুজাব পাৰা - ভক্তি হৈছেই প্ৰবৃত্তি মাৰ্গত থকা সকলৰ বাবে। সেই নিবৃত্তি মাৰ্গৰ সকলে জংঘলত কি ভক্তি কৰিব। আগতে এওঁলোকো সতাপ্ৰধান আছিল, সেই সময়ত তেওঁলোকক সকলো জংঘললৈকে পঠিয়াই দিছিল। এতিয়া চোৱা কুটিৰেই খালি পৰি থাকে কিয়নো তমোপ্ৰধান হোৱাৰ কাৰণে তেওঁলোকলৈ কোনোৱে একো নপঠিয়াই। ভক্তসকলৰ শ্ৰদ্ধা আৰু নাই। সেইবাবে এতিয়া ধান্দাত লাগি গৈছে। কোটিপতি, পদমপতি হৈ গৈছে। এতিয়াতো এইবোৰ সকলো শেষ হৈ যাব। এনেকুৱা নহয় যে এই সোণেৰে ঘৰ আদি সজা হ'ব। তাততো সকলোবোৰ নতুন হ'ব। শস্যও নতুন, নতুন দুনিয়াত উৎকৃষ্ট মানৰ বস্তু হয়। এতিয়াতো মাটিৰ সাৰ নোহোৱা হৈছে সেয়েহে শস্যও যথোচিত নহয়। তাততো গোটেই ভূমিও তোমালোকৰ, সাগৰো তোমালোকৰেই হ'ব। তাত কিমান শুদ্ধ ভোজন খায়। ইয়াত চোৱা জন্তুকো ৰান্ধি খায়। তাত এনেকুৱা কথাই নাথাকে। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে বাবাক বহুত ধন্যবাদ দিয়া উচিত। তোমালোকে পিতাক জানা আকৌ অন্যকো কোৱা যে পিতাই কৈছে - মই সাধাৰণ বৃদ্ধ শৰীৰত, এওঁৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত প্ৰৱেশ কৰো। বানপ্ৰস্থ অৱস্থাতেই উভতি যাব লাগিব, এয়াও নিয়ম, ভক্তি মাৰ্গতো এয়াই নিয়ম চলে। এই সকলোবোৰ হৈছে ধাৰণ কৰিবলগীয়া কথা। কোনোৱেতো ভালদৰে টুকি ৰাখি ধাৰণ কৰি অন্যকো শুনায়। শুনিলে বহুত মজা লাগে কিয়নো এতিয়া আলম্বন পাইছে।

তোমালোকে জানা প্ৰত্যেক আত্মাই ভ্ৰুকুটিৰ আসনত বিৰাজমান। আত্মাৰ কাৰণেই কোৱা হয় ভ্ৰুকুটিৰ মাজত তিৰবিৰাই থকা উজ্জ্বল তৰা। এনেকৈ নকয় যে পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ তিৰবিৰাই থাকে। কিন্তু আত্মাহে তিৰবিৰাই থাকে। আত্মা ভাই-ভাই হয় সেইবাবে কয় হিন্দুস্তানী, পাকিস্তানী, বৌদ্ধ সকলো ভাই-ভাই। পিছে ভাইৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। তোমালোকৰ

পৰস্পৰ মাজত কিমান প্ৰেম থকা উচিত। সত্যযুগত জন্তুৰ মাজতো পৰস্পৰ প্ৰেম থাকে। তোমালোক ভাই-ভাই হোৱা গতিকৈ কিমান প্ৰেম থকা উচিত। কিন্তু দেহ-অভিমানত অহাৰ বাবে এজনে আনজনৰ ওপৰত বহুত বিৰক্ত হৈ যায়। তাৰপিছত ইজনে সিজনৰ গ্লানি কৰে। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলে পৰস্পৰ ক্ষীৰথণ্ড হৈ চলিব লাগে। এই সময়ত তোমালোকে এয়া যি পুৰুষাৰ্থ কৰা - ২১ জন্ম ক্ষীৰথণ্ড হৈ চলা। যদি কোনো ওলোটো বচন মুখেৰে উচ্চাৰিত হৈ যায় তেন্তে তৎক্ষণাত্ ক'ব লাগে - আই এম চ'ৰি (মই দুখিত) কিয়নো আমাক বাবাই আশ্তা কৰিছে যে বহুত মিঠা হৈ চলিব লাগে। যিয়ে আশ্তা নামানে তেওঁক ঈশ্বৰৰ অবাধ্য বুলি কোৱা হ'ব। কেতিয়াও কাকো দুখ দিব নালাগে। বাকী বাবাই জানে যে চিপাহীৰ চাকৰি কৰিলে সঁচা উলিয়াবলৈ কাৰোবাক মাৰিবলগীয়াও হয়। মিলিটেৰী সকলে যুদ্ধও কৰিবলগীয়া হয়। কেৱল নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰিলে বৈতৰণী পাৰ হৈ যাব। এই পুৰণি দুনিয়াক কি চাব লাগে। আমিতো নতুন দুনিয়াক চাব লাগে। এতিয়াতো শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা নতুন দুনিয়া স্থাপনা হৈ আছে, ইয়াত আশীৰ্বাদৰ কোনো কথা নাই। শিক্ষকে কেতিয়াও আশীৰ্বাদ নকৰে। শিক্ষকেতো পঢ়ায়। যিয়ে যিমান পঢ়িব, আচৰণ ধাৰণ কৰিব, তেনেকুৱা পদ পায়। ইয়াতো এনেকুৱাই। নিজৰ ৰেজিষ্টাৰ নিজেই চাব লাগে যে আমাৰ চলন কেনেকুৱা। কিছুমানতো বহুত মিঠা হৈ চলে। প্ৰত্যেক কথাতে ৰাজি হৈ থাকে। পিতাই কৈছে - তোমালোকে নিজৰ মাজতে বিচাৰালয় পাতি বিচাৰ কৰা যে কোনো ভুলতো হোৱা নাই? বিচাৰ কৰা সকলে বুজিব লাগে - মই আত্মা হওঁ, মই মোৰ ভাইক সুধিছো এই শৰীৰৰ দ্বাৰা কোনো ভুলতো কৰা নাই? কাকো দুখতো দিয়া নাই? পিতাই কেতিয়াও দুখ নিদিয়। পিতাইতো সুখধামৰ মালিক কৰি তোলে। পিতা হৈছেই দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা। গতিকে তুমিও সকলোকে সুখ দিব লাগে। উল্টা-সুল্টা কেতিয়াও ক'ব নালাগে। কেতিয়াও আইন হাতত তুলি ল'ব নালাগে। তোমাৰ কাম হৈছে জনোৱা। বহুত মিঠা হ'ব লাগে। যিমানহে মিঠা হ'বা সিমানহে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাবা। পিতা প্ৰেমৰ সাগৰ, তুমিও প্ৰেমেৰে বুজালে তোমাৰ বিজয় হ'ব। পিতাই কয় - মোৰ মৰমৰ সন্তান কেতিয়াও কাকো দুখ নিদিবা। এনেকুৱা বহুত আছে যিয়ে উল্টা-সুল্টা ভুল কৰে, সমালোচনা কৰা, টক্কৰ লগোৱা, ঈৰ্ষা কৰা.....এয়াও বিকৰ্ম নহয় জানো।

বাবাই কয় যি ভাল বিশ্বাসী, সেৱাধাৰী সন্তান হ'ব তেওঁক মোৰ নিশ্চয় মিঠা লাগিব, তেওঁক মৰম-চেনেহো দিম। অন্যক নিদিওঁ। পিছত কয় তেওঁক খাতিৰ (শুশ্ৰূষা) কৰে। তেওঁ ডাঙৰ মানুহ। এনেকৈ বহুত লোকচান কৰে। উল্টা-সুল্টা কাম কৰি দোষ ধৰে। বাৰ্তা আহে অমুকে বিড়ি এৰা নাই.....বাবাই কয় তেওঁকো বুজাব লাগে যে তুমি যোগবলেৰে বিশ্বক পাৱন কৰিব পাৰা তেন্তে কি এই বিড়ি এৰিব নোৱাৰানে? পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতা অবিনাশী চাৰ্জন (শল্য চিকিৎসক)। এনেকুৱা ঔষধ দিব যে সকলো দুখ দূৰ হৈ যাব। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(১) দেহ-অভিমানত আহি এজনে-আনজনক বিৰক্ত কৰিব নালাগে, প্ৰত্যেক কথাতে ৰাজি হৈ থাকিব লাগে। কেতিয়াও সমালোচনা কৰিব নালাগে, ঈৰ্ষা কৰিব নালাগে, টক্কৰ লগাব নালাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে। পৰস্পৰ বহুত মিঠা, ক্ষীৰথণ্ড হৈ থাকিব লাগে।

(২) ৰাতিপুৱাই উঠি মৰমেৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। নিজে নিজৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে, বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি বাবাক ধন্যবাদ দিব লাগে।।

বৰদান: অন্তৰ আৰু মগ জ দুয়োটাৰ ভাৰসাম্যতা ৰে সেৱা কৰোতা সৰ্বদা সফলতা মূৰ্ত হোৱা
কেতিয়াবা সন্তানে সেৱাত কেৱল মগজ ব্যৱহাৰ কৰে পিছে অন্তৰ আৰু মগজ দুয়োটা মিলাই সেৱা কৰিলে তেতিয়া সেৱাত সফলতামূৰ্ত হৈ যাব। যিয়ে কেৱল মগজেৰে কৰে তেওঁলোকৰ মগজত অলপ সময়ৰ বাবে পিতাৰ স্মৃতি থাকে যে হয় পিতায়ে কৰাওঁতা হয় কিন্তু অলপ সময়ৰ পিছত পুনৰ সেই 'মই-ভাৱ' আহি যাব। আৰু যিয়ে অন্তৰেৰে কৰে তেওঁৰ অন্তৰত সদায় বাবাৰ স্মৃতি থাকে। অন্তৰেৰে সেৱা কৰাৰে ফল পোৱা যায়। আৰু যদি দুয়োটাৰে ভাৰসাম্যতা থাকে তেন্তে সফলতা সদায় আছে।

স্নোগান: বেহদত থাকা তেতিয়া হৃদৰ কথা স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যিদৰে পিতা ব্ৰহ্মাই মাষ্টাৰ জ্ঞান সূৰ্য হৈ জ্ঞানৰ পোহৰ দিয়াৰ লগতে যোগৰ কিৰণৰ শক্তিতে প্ৰত্যেক আত্মাৰ সংস্কাৰ ৰূপী কীটানু নাশ কৰাৰ কৰ্তব্য কৰিলে তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ মস্তিষ্কৰ পৰাও চলোতে-ফুৰোতে আলোকৰ মণ্ডল দৃষ্টিগোচৰ হওঁক আৰু চলনেৰে, বাণীৰে জ্ঞান ৰূপী শক্তিৰ মণ্ডল দৃষ্টিগোচৰ হওঁক অৰ্থাৎ বীজ দৃষ্টিগোচৰ হওঁক। যেতিয়া মাষ্টাৰ বীজৰূপ, লাইট আৰু মাইটৰ মণ্ডল হ'ব তেতিয়া সাক্ষ্য বা সাক্ষাৎকাৰ মূৰ্ত হ'ব পাৰিব।